

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Gordilă Nicolae

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Omencenco Evghenii Serghei, născut la 02 noiembrie 1979, originar și domiciliat mun. Chișinău bd. Dacia, 5 ap. 241

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 02.12.2013 - 19.01.2015

2. instanța de apel: 13.03.2015- 30.04.2015

3. instanța de recurs: 02.10.2015 - 24.11.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 19 ianuarie 2015, Omencenco Evghenii, a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani 5 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de apel Chișinău din 23 iulie 2013, fiindu-i numită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 5 ani .

Acțiunea civilă a fost admisă, fiind încasat din contul inculpatului în beneficiul lui Tatarintev (Bădărău) E. suma de 1.240 lei ca prejudiciu material.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Omencenco E., la data de 24 septembrie 2012 în jurul orei 15:30, aflându-se în mun. Chișinău pe srt. Matei Basarab, în apropierea magazinului "Linella" având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei

persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul dării în chirie a apartamentului situat în mun. Chișinău, str. Nicolae Dimo nr. 80, a dobândit ilicit de la Tatarintev (Bădărău) Elena, bani în sumă de 1.240 lei, după ce cu banii însușiți s-a ascuns de la locul săvârșirii infracțiunii, pricinuind părții vătămate o daună materială considerabilă.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Omelcenco E., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința menționată a fost contestată cu apel de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ținându-se cont și de prevederile art. 34 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 6 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani închisoare. Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru cumul total, să fie adăugată, la pedeapsa aplicată prin noua decizie, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iulie 2013, stabilindu-i acestuia pedeapsa definitivă de 11 ani 6 luni închisoare cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 5 ani

În motivarea apelului procurorul a invocat că prima instanță corect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă a aplicat neîntemeiat prevederile art. 34, 82 și 85 Cod penal deoarece inculpatul a fost condamnat prin decizia Curții de Apel Chișinău la data de 23 iulie 2013, iar infracțiunea dată a fost comisă la data de 24 septembrie 2012, adică înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză.

3.2. Inculpat care a solicitat, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015 au fost admise din alte motive apărurile declarate de către procuror și inculpat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Omelcenco E. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal în coraport cu prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsă 2 ani 6 luni închisoare. În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis, și cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, conform rechizitoriului Omelcenco E. a fost învinuit în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal -

escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune cu cauzarea de daune în proporții considerabile. Astfel, prima instanță eronat și nemotivat a admis încadrarea acțiunilor inculpatului și la condamnat în baza acestei norme penale.

Instanța de apel a constatat, că dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzare de daune în proporții considerabile se stabilește luându-se în considerație valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și veniturile acestuia, existența persoanelor la întreținere, sau Tatarințev (Bădărău) E. avea loc de muncă, nu are la întreținere alte persoane, iar suma de 1.240 lei, urma să o achite în jumătate cu o altă persoană. Astfel instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate din prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în prevederile art. 190 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de apel a stabilit, că din materialele dosarului, conform probelor administrate, vina inculpatului a fost dovedită pe deplin, urmând doar a fi reîncadrate acțiunile inculpatului.

Instanța de apel a menționat, că infracțiunea specificată la art. 190 alin. (1) Cod penal se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință și la momentul săvârșirii faptei, mărimea prejudiciului cauzat trebuie să constituie 25 unități convenționale, dar nu poate să depășească 2500 unități convenționale.

În continuare, instanța de apel a reținut, că deși inculpatul nu a recunoscut vina în cele incriminate, vinovăția acestuia a fost pe deplin dovedită prin declarațiile părții vătămate (f.d. 148 vol. 1); martorului Guțuliuc Maria (f.d. 149 vol. 1); cererea depusă de către Tatarintev (Bădărău) E. (f.d. 17 vol. 1); procesele verbale din 13.11.2013 (f.d. 17 vol. 1); corpul delict (f.d. 54 vol. 1). Analizând probele acumulate, instanța de apel a apreciat poziția inculpatului ca fiind o metodă de a se eschiva de la răspunderea penală. Astfel circumstanțele de fapt reținute în sarcina inculpatului au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și vericidetății, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, vina inculpatului a fost pe deplin dovedită și se încadrează în baza art. 190 alin. (1) Cod penal.

Așadar, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 34 alin. (3) Cod penal și 82 alin. (2) Cod penal pentru recidivă deosebit de periculoasă, anterior fiind condamnat mai mult de trei ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate. La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont și de prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, deoarece inculpatul prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iulie 2013 acesta a fost condamnat la 6 ani închisoare cu privarea de dreptul de a exercita activitate financiară și de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani, iar infracțiunea de care este învinuit a fost comisă la data de 24 septembrie 2012, adică înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză.

6. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs ordinar de către procuror prin care se solicită casarea acesteia, și dispunerea rejudecării cauzei penale în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat:

- în caz că instanța de apel a ajuns la concluzia recalificării acțiunilor inculpatului, aceasta urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza sentinței de condamnare;

- în acțiunile inculpatului există elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, iar reîncadrarea acțiunilor în baza art. 190 alin. (1) Cod penal este nefondată;

- atât partea vătămată, cât și martorul Guțuliuc M., au declarat că suma de 1.240 lei a fost transmisă de către Tatarintev (Bădărău) E. inculpatului.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs. Luând în considerație faptul că instanța de apel a menținut concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor reîncadrând acțiunile inculpatului Omelcenco E. din prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în prevederile art. 190 alin. (1) Cod penal, Colegiul întru expunerea concluziilor sale va purcede la verificarea deciziei anume pe acest episod în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Deci, procurorul invocă ca temei pentru recurs prevederile art. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

La acest capitol, Colegiul menționează că hotărârile pronunțate de către instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Așadar, instanța de recurs atestă faptul că, conform rechizitoriului și sentinței inculpatul a fost învinuit și condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune cu cauzarea de daune în proporții considerabile, însă instanța de apel a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (1) Cod penal - escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.*

Instanța de apel în acest aspect a conchis că: *„infracțiunea specificată la art. 190 alin. (1) Cod penal se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință și la momentul săvârșirii faptei, mărimea prejudiciului cauzat trebuie să depășească 25 unități convenționale și în același timp, mărimea prejudiciului cauzat prin infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal nu poate depăși 2500 unități convenționale. Nu în ultimul rând prejudiciul cauzat prin infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal nu poate să aibă un caracter **considerabil** doar în caz contrar calificarea se face potrivit art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal”*. La baza acestei decizii instanța de apel a reținut faptul că, *„escrocheria prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile, luându-se în considerație valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și veniturile acesteia, existența persoanelor la întreținere, sau Tatarintev (Bădărău) E., avea loc de muncă, nu are la întreținere alte persoane, suma de 1240 lei pentru chirie urma a fi achitată de ea în jumătate cu Guțuliuc Maria, deci la caz semnul calificativ **daune în proporții considerabile** prevăzut la lit. c) alin. (2) art. 190 Cod penal lipsește, iar acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate conform art. 190 alin. (1) Cod*

penal” Prin urmare, instanța de apel a considerat că alte probe ce ar dovedi proporțiile considerabile cauzate victimei nu au fost prezentate instanței de judecată.

Analizând conținutul deciziei recurate în raport cu invinuirea adusă inculpatului, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținută la baza deciziei adoptate probe ce nu coroborează între ele, fără a fi supuse acestora analizei minuțioase în coroborare cu celelalte probe existente și administrate pe învinuirea adusă inculpatului.

În acest aspect, Colegiul remarcă faptul că, potrivit rechizitoriului inculpatul Omelcenco E. a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că: *„având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei perosne, la 24 septembrie 2012 în jurul orei 15:30, aflându-se în mun. Chișinău pe str. Matei Basarab, în apropierea magazinului Linnela și având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul dării în chirie a apartamentului din mun. Chișinău str. N. Dimo 9/2 nr. 80., a dobândit ilicit de la Tatarintev (Bădărău) E. suma de 1.240 lei, după ce cu banii însușiți s-a ascuns de la locul săvârșirii infracțiunii, prinuind astfel părții vătămate o **daună materială considerabilă**”*

Din declarațiile părții vătămată Tatarintev (Bădărău) E., care a fost audiată în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, declarații ce au fost cercetate suplimentar și în instanța de apel, rezultă că acesta locuiește în s. Borogai r-nul Leova și la finele lunii septembrie 2012 a venit în mun. Chișinău în căutarea unui loc de muncă, dorind să închirieze un apartament s-a adresat la o agenție care i-au dat câteva numere de telefoane printre care era și numărul inculpatului. Ulterior l-a telefonat și au convenit să se întâlnească pe str. A. Russo în apropierea magazinului Linella. Pentru a vedea apartamentul partea vătămată s-a deplasat împreună cu Guțuliuc M. cu care sunt prietene. După ce au văzut apartamentul partea vătămată a căzut de acord să îl închirieze și ia transmis inculpatului suma de 1.240 lei, ultimul i-a transmis două chei, spunându-i că poate să se mute în apartament la orele 19:00. Astfel la orele 19:00 când s-a deplasat la apartamentul închiriat acesta avea două lacăte, iar de la o lăcată nu avea chei. La sunat de mai multe ori pe inculpat, care găsea diferite scuze și se eschiva de a se întâlni cu partea vătămată.

Martorul Guțuliuc M., fiind audiată în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, declarații ce au fost cercetate suplimentar și în instanța de apel, a menționat că în luna septembrie a anului 2012 împreună cu Tatarintev (Bădărău) E. s-au deplasat la o agenție imobiliară unde le-au fost oferite mai multe numere de telefon pentru a găsi un apartament în chirie. Astfel, la unul din numere a răspuns inculpatul cu care au stabilit să se întâlnească. După ce au convenit că îi arajează apartamentul Tatarintev (Bădărău) E. i-a transmis inculpatului suma de bani, acesta declarând că poate să vină cu lucrurile la orele 19:00. Când au venit cu lucrurile ușa de la apartament avea două lacăte, iar cheia mergea doar la una, respectiv l-au sunat pe inculpat care la acel moment nu răspundea la telefon. Inculpatul a fost telefonat și

în alte zile dar acesta se eschiva să se întâlnească cu Tatarintev (Bădărău) E. invocând diferite pretexte.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit constată că instanța de apel nu s-a expus asupra acestor probe, ele rămânând fără analiza și aprecierea cuvenită, fapt ce nu poate fi acceptat de către instanța de recurs, deoarece afectează situația faptică în speța dată, ceea ce ar duce la o concluzie eronată precum că, partea vătămată avea loc de muncă, sau aceasta a declarat instanței, că a venit în mun. Chișinău în căutarea unui loc de muncă, astfel atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ceretării judecătorești a declarat că suma de 1.240 lei pentru ea este o sumă considerabilă, tot ea a declarat că "... mi-a părut suspicios că nu a dorit o sumă pentru chirie anticipată de 2-3 luni cum solicitau alte persoane, aceasta mă aranja **deoarece nu aveam bani să achit avans...**" (f.d. 148 vol. 1).

Ca urmare, instanța de apel, ignorând declarațiile depuse de partea vătămată Tatarintev (Bădărău) E., martorului Guțuliuc M., în cadrul cercetării judecătorești, precum și alte probe administrate în prezenta speță, a reținut și a apreciat pripit probele prezentate de către organul de urmărire penală, concluzionând prematur despre faptul că: "... Tatarintev (Bădărău) E. avea loc de muncă, nu are la întreținere alte persoane, suma de 1.240 lei pentru chirie urma a fi achitată la ½ parte cu Guțuliuc M. ..." (f.d. 198 vol. 1) – fapt ce contravine probelor administrate la caz. La fel, ne este de neglijat faptul că avansul ce îl solicitau alte persoane a jucat un rol decisiv pentru a închiria anume apartamentul care îl propunea inculpatul, fapt ce demonstrează situația precară, importanța mijloacelor financiare pentru partea vătămată.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Analiza probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea

probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Totodată, potrivit recursului declarat, Colegiul penal reține că procurorul invocă și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală—*faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, motivând cu faptul că instanța de apel incorect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, reîncadrând acțiunile inculpatului din prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în prevederile art. 190 alin. (1) Cod penal.

Colegiul lărgit menționează că, la incidența temeiului invocat „*faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*” - e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Precum a fost menționat mai sus, inculpatul, a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii de escrocherie în proporții considerabile prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă instanța de apel a considerat că acțiunile comise de către inculpat se încadrează în prevederile art. 190 alin. (1) Cod penal astfel excluzând proporțiile considerabile.

În continuare, instanța de recurs specifică că, infracțiunea de escrocherie, prevăzută la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal Cod penal, constă, în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile luându-se în considerație *valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și veniturile acestuia, existența persoanelor la întreținere*. Prin urmare, în cadrul cercetării judecătorești nu au fost analizate suficient toate circumstanțele cauzei pentru a constata faptul că partea vătămată avea un loc de muncă, în contextul că aceasta a declarat că a venit în mun. Chișinău în căutarea unui loc de muncă, mai mult la stabilirea stării materiale a victimei urma să se țină cont de declarațiile acesteia, care a menționat că a dorit să închirieze anume apartamentul inculpatului, deoarece acesta nu a solicitat avans. Astfel, instanța de apel la verificarea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, urma să analizeze și acel fapt că partea vătămată la acel moment nu avea venituri, și suma achitată inculpatului, avea o însemnătate premordială, fiind destinată pentru închirierea spațiului locativ într-un alt oraș.

Așadar, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a analizat în deplină măsură componența elementelor constitutive a faptelor social periculoase menționate mai sus, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea de către instanța de apel a unei concluzii premature, precum: *„apreciind probele expuse din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și vericidității lor, iar în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, conform propriei convingeri, formate în rezultatul examinării sub toate aspectele, în mod obiectiv, călăuzându-se de lege, instanța de apel consideră vinovăția inculpatului, pe deplin dovedită în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal”*, nefiind menționat care probe sau mijloace au stat la baza emiterii deciziei, sau aceste circumstanțe trebuiau verificate minuțios de către instanța de apel, pentru a ajunge la o concluzie de încadrare juridică a acțiunilor inculpatului, în baza art. 190 alin. (1) Cod penal, ceea ce reieșind din decizia adoptată nu a fost efectuat.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor lui Omelcenco E. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat câteva probe, ignorând celelalte, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată.

Din considerentele expuse, Colegiul largit conchide că decizia instanței de apel urmează a fi casată cu trimiterea cauzei pentru rejudecarea apelului declarat în această parte, din motivul prezenței erorii de drept invocate de recurent și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei Curtea de Apel Chișinău urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel în prezenta cauză penală să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere convenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate

inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor ultimului; iar în cazul pronunțării unei hotărâri de condamnare pentru fapta imputată, instanța de apel la stabilirea pedepsei definitive, urmează să țină cont de prevederile art. 84 Cod penal, argumentându-și clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015 în cauza penală privindu-l pe **Omelcenco Evghenii Serghei** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 15 decembrie 2015.

Președinte:

Judecători:

Gordilă Nicolae

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion